

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ζεστή φιλοξενία των πρώτων χρόνων

Ξεχωριστοί οι Έλληνες της Αυστραλίας, άνθρωποι των γραμμάτων, ακαδημαϊκοί συγγραφείς, ιστορικοί και δημοσιογράφοι, έχουν γράψει κατά καιρούς αξιόλογο πνευματικό έργο και έχουν εκδώσει βιβλία για την πορεία και την ιστορία του ελληνοισμού της Αυστραλίας, την όμορφη χώρα που μας φιλοξένησε και εμείς την αποδεχτήκαμε σαν δεύτερη πατρίδα. Το έργο των πνευματικών αυτών ανθρώπων, είναι μεγίστη προσφορά για την ιστορία του απόδημου ελληνοισμού και πολύτιμη παρακαταθήκη στις επόμενες γενιές των Ελλήνων της Αυστραλίας.

Εμείς με τη στήλη μας, «Στιγμές της ζωής», δεν πρόκειται να κάνουμε ξεχωριστή μελέτη ή να γράψουμε ιστορία. Είχα την τύχη να ζήσω και να εργασθώ όλα αυτά τα χρόνια, ως δημοσιογράφος, σε τρεις πόλεις του ελληνοισμού, την Αλεξάνδρεια, την Λευκωσία και το Σίδνεϋ. Την εμπειρία

Ζεστή η φιλοξενία όταν πρωτοήρθαμε στο Σίδνεϋ. Συγγενείς και νέοι φίλοι μας καλούσαν για τραπέζι. Σούβλα και θαλασσινά και άφθονη μπίρα.

μου μέσα από τις θύμιες από τα παλιά, θα μοιραστώ μαζί σας αναφερόμενος, στις ζεστές κουβέντες των απλών ανθρώπων της κάθε εποχής, της κάθε χώρας. Αυτό θα επιδιώξω με τις «Στιγμές της ζωής».

Ας αρχίσουμε σήμερα με κάτι το εύθυμο, αλλά που δείχνει την αθωότητα και την απλότητα των ανθρώπων μας. Πάνε πολλά χρόνια από τότε. Στα μέσα της δεκαετίας του 1970, που ήρθα στην Αυστραλία. Σε κάποια φιλική

συγκέντρωση που καλεστήκαμε για Β.Β.Ο. με πλησίασε κάποιος από τους παλιούς που ήρθε στα πρώτα χρόνια που ακολούθησαν το τέλος του Β' παγκόσμιου πολέμου και καθώς βρεθήκαμε μόνιμοι μου είπε:

«Ξέρεις τι θαύμασα εγώ στην Αυστραλία όταν ήρθα τότε μετά τον πόλεμο από το χωριό. Στην κάμαρη που νοίκιαζα με δύο άλλους, είχαμε ηλεκτρικό ρεύμα και η τουαλέτα και το μπάνιο ήταν μέσα στο σπίτι. Είχαμε ζεστό νερό και

κρύο».

Δεν μου φάνηκε παράξενος ο θαυμασμός του, διότι γύρισα τον κοιτάξα και χτυπώντας τον ελαφρά στην πλάτη του είπα: «Και εγώ στην Αλεξάνδρεια δεν είχα νερό ζεστό στο σπίτι που νοικιάζαμε. Βράζαμε το νερό στην γκαζιέρα και κάναμε μπάνιο στην κουζίνα».

Γελάσαμε και οι δύο και αλλάξαμε κουβέντα. Απλές ασήμαντες κουβέντες που δείχνουν τον αθώο, αγνό, άνθρωπο, τον Έλληνα της εποχής εκείνης που θαύμαζε απλά πράγματα, που τότε τα είχε στερηθεί στην πατρίδα. Τώρα τα θεωρούμε ασήμαντα αφού είναι δεδομένα. Πάνω σε αυτό αξίζει να πω για την ζεστή φιλοξενία που συνάντησα εγώ και η οικογένεια μου στους πρώτους μήνες που ήρθαμε οικογενειακά στην Αυστραλία μετά την προσφυγιά του 1974 από την Κύπρο, όταν χάσαμε το σπίτι μας.

Συγγενείς και καινούργιοι φίλοι μας προσκαλούσαν σπίτι

τους και μας κάνανε το τραπέζι, για να μας καλωσορίσουνε στην νέα μας πατρίδα. Και τι δεν είχε εκείνο το τραπέζι, από τα καλύτερα θαλασσινά μέχρι και ζεστή σούβλα, και φυσικά άφθονη μπίρα. Εκεί καθένας έλεγε την δική του ιστορία. Αυτό που βασικά δέσποζε εκείνα τα χρόνια ήταν τα λεφτά που παίρναμε στο εβδομαδιαίο φακελάκι. Με καμάρι ορισμένοι μας έλεγαν: «Εγώ δουλεύω βάρδια και τα Σαββατοκύριακα και παίρνω αρκετά. Ευτυχώς διότι έχω να παντρέψω αδελφές στην πατρίδα. Όμως σκέπτομαι να τις φέρω εδώ. Είναι καλύτερα. Εδώ έχει δουλειές».

Σε αυτό συμφωνούσαμε όλοι. Υψώναμε τα ποτήρια με την μπίρα και λέγαμε: Εις υγεία και σε αυτούς που λείπουν. Διότι οι περισσότεροι είχαν αφήσει πίσω τους κάποιο αγαπημένο πρόσωπο στην πατρίδα.

Αυτά για σήμερα.

Καλή σας μέρα.

Παρέμβαση από τη Νίκη Καλτσόγια

Κυρίου Γρηγόρη Χρονόπουλο και Γιώργο Χατζηβασίλη

Αγαπητοί φίλοι,

Επιτρέψτε μου αυτή την προσφώνηση γιατί έτσι αισθάνομαι ύστερα από τόσο καιρό που συνεργάζομαι με την έγκριτη εφημερίδα «Ο ΚΟΣΜΟΣ». Έχω παρέμβει κι' άλλες φορές στην αλληλογραφία σας, όμως σήμερα θέλω πρώτα πρώτα να σας συχαρώ, γιατί στις τρεις τελευταίες επιστολές σας προσφέρατε με τον απλούστερο και γοητευτικότερο λόγο μια σοβαρή κυριολεκτικά σπουδή στη λειτουργία του θεάτρου και μια ύψιστη συμβολή στην πολιτισμική παρουσία του ελληνοισμού στη μακρινή Αυστραλία.

Μόνο για την πολιτισμική δράση των Ελλήνων στις Η.Π.Α. γνωρίζω ότι υπάρχει καταγραμμένη η παρουσία της στο θέατρο. Και κατά δεύτερο λόγο για να σας πω ένα μεγάλο «ευχαριστώ», γιατί ως μαχόμενη φεμινίστρια που θέλω να πιστεύω πως είμαι, ειδικά στο φύλλο της 10ης του μηνός κάνετε μια μεγάλη προσφορά στη συμβολή της γυναίκας στο πολιτιστικό έργο του απόδημου ελληνοισμού, με το αφιέρωμά σας στην προσφορά της Ελληνίδας της Αυστραλίας στο θέατρο.

Έτσι για την ιστορία ήθελα να γνωρίζετε ότι στο δεύτερο φόρουμ γυναικών που είχε διοργανώσει το ΣΑΕ στη Θεσσαλονίκη το 2001 είχαν εξαγγελθεί δράσεις για την ενδυνάμωση του ρόλου των αποδήμων Ελληνίδων, και μεταξύ αυτών φλόδοξα σχέδια για την ανάδειξη ειδικά της πνευματικής προσφοράς της απόδημης στο θέατρο. Η

συμβολή άλλωστε της Ελληνίδας της διασποράς είχε τιμηθεί από την ειδική συνεδρίαση της Ελληνικής Βουλής την Ημέρα της γυναίκας, στις 8 Μαρτίου 2001. Μάλιστα είχε συγκροτηθεί, αν και όχι αυστηρά τυπικά, ειδική επιτροπή από ελληνίδες εκπροσώπους γυναικείων οργανώσεων και πανεπιστημιακών, υπό την αιγίδα της Γραμματείας Ισότητας των Φύλων και είχε διατεθεί και ένα αρκετά μεγάλο ποσόν για την υλοποίηση δράσεων για το θέμα αυτό. Στην επιτροπή αυτή είχα την τιμή να μετέχω κι' εγώ.

Είχαν υποβληθεί εξ αρχής μόνο έργα τεσσάρων Ελληνίδων της Αυστραλίας: Βάσως Καλαμάρα, Γεωργίας Ξενόφου, Σοφίας Ράλλη-Καθαρείου και Κούλας Τεό.

Όμως η επιτροπή αυτή συνήλθε μόνο μία φορά και φυσικά η αξιοποίηση του κονδυλίου που είχε διατεθεί δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Και θα πρέπει να τονιστεί ότι η έλλειψη ενδιαφέροντος για το μεγάλο αυτό θέμα δεν οφείλεται στους αρμόδιους φορείς στην Ελλάδα, αλλά σε αδυναμία συντονισμού των οργανώσεων των αποδήμων ελληνίδων. Εξαίρεση, που αποδεικνύεται άλλωστε από την όλη παρουσία της στο Φόρουμ γυναικών του 1999 και του 2001, αποτελεί η Σοφία Ράλλη-Καθαρείου, ης Περιφέρειας Ωκεανίας. Μόνο ένα μικρό τελευταίο σχόλιο. Η ανάδειξη της μεγάλης προσφοράς της γυναίκας στον πολιτισμό είναι μια ανάγκη για την

ολοκλήρωση και την ενότητα του ίδιου του πολιτισμού της ανθρωπότητας. Και αυτό πλέον αναγνωρίζεται όχι μόνο από φεμινίστριες. Η Υπατία, που είναι και ένα πολύ αξιόλογο θεατρικό έργο της Σοφίας Ράλλη-Καθαρείου, είναι ένα τραγικό παράδειγμα του σκοταδικού και της μισαλλοδοξίας, απ' όπου κι' αν προέρχεται. Τη ζωή και τη δράση αυτής της μεγάλης ελληνοίδας φιλοσόφου παρουσίασα στα μαθήματά μου «Φεμινιστικές Θεωρίες και πολιτικοί θεσμοί», που για πρώτη φορά τέθηκαν στο πρόγραμμα σπουδών του Τμήματος Κοινωνιολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου, το 1998

-και όχι μόνο του Παντείου. Αυτό το αναφέρω για να γίνει κατανοητό ότι η συμβολή των γυναικών στην ιστορία του πολιτισμού άργησε απίστευτα να γίνει αντικείμενο επιστημονικής μελέτης. Και αυτό είναι ευθύνη όλων, πριν η λαίλαπα του μεταμοντερνισμού ξεριζώσει όλες τις βαθειά ριζωμένες αξίες του πολιτισμού μας.

Φιλικότατα,

Νίκη Καλτσόγια
Ομ. καθηγήτρια

